

Mina äventyr i Uganda

Johanna Johansson

I december 2005 reste jag till Uganda för att fotografera djur och natur. Det var en helt fantastisk upplevelse. Äventyret började med att vi, av någon anledning som vi inte riktigt fick veta, inte kunde flyga till Entebbe som vi hade tänkt utan vi fick övernatta i Nairobi istället. På så sätt hamnade vi i Kenya istället för i Uganda, men det gick ju lika bra det, i alla fall tyckte jag det. Nästa morgon lyckades vi i alla fall ta oss till Uganda och efter många timmar på skumpiga (men charmiga) småvägar så kom vi framåt kvällen fram till Lake Bunyonyi i sydvästra Uganda. Där bodde vi "tälthyddor" på en ö i sjön och vi tillbringade dagarna med att utforska vår ö, titta på fåglar, paddla urholkad trästam och en massa annat.

Därefter åkte vi norrut till Bwindi Impenetrable Forest där vi skulle uppleva de dimhöljda bergen och möta bergsgorillorna. Vi bodde på lyxiga Gorilla Forest Camp och därifrån hade man en fantastisk utsikt mot berget som reste sig som en vägg framför oss. Någonstans däruppe fanns bergsgorillorna och nästa morgon var det dags för oss att bege oss dit upp. Det var en tuff vandring men helt klart värt det. Mötet med gorillorna var helt fantastiskt. Det är en helt obeskrivbar känsla att sitta där i regnskogen tillsammans med en grupp gorillor och bara titta på varandra. Inte på TV, inte i djurpark, utan på riktigt! Riktiga, vilda gorillor i deras hem. Kan inte beskrivas, måste upplevas.

Resten av tiden i Bwindi ägnade vi åt olika utflykter, bland annat till ett helt fantastiskt vattenfall som låg en bit in i skogen och till byn, där vi träffade medicinmannen. Han var en kul prick som showade lite för oss. Vi träffade också pygméer. Det var intressant, även om det fanns någon som envist hävdade att pygméerna inte skulle få kalla sig pygméer eftersom de inte alls var så små som han hade väntat sig.

Resan fortsatte till Queen Elisabeth National Park där vi såg en massa djur, både från bil och från båt. Vi bodde på en jättetjusig lodge som låg på en liten halvö precis där Kazinga-kanalen möter Lake Edward. På kvällen när vi satt på terrassen och åt middag hörde vi lejonerna ryta någonstans där ute i mörkret. Jag måste erkänna att just då kändes det lite läskigt att sitta med ryggen mot dem.

En annan höjdpunkt på resan var mötet med vårtsvinen. Jag tycker om vårtsvin. De är coola. Lite fulsnygga på nåt vis. Jag var ute och fotograferade i det fina kvällsljuset när jag träffade på dem. De gick runt omkring mig och betade och bökade lite i jorden så jag satte mig ner och tittade på dem en stund. Det var lite samma känsla som med gorillorna fast på ett sätt bättre. Det var så fridfullt. Och helt oplanerat. Ingen grupp, ingen guide, bara jag och grisarna.

Nästa stopp på resan var Ndali där vi bodde i små stugor precis på kanten av en kratersjö. Otroligt vackert vart man än vände sig. Vi gjorde små utflykter och promenader i omgivningarna, gick runt sjön och ner till byn. Fotograferade ödlor och varandras skuggor. En dag åkte vi till Kibale Forest där vi såg schimpanser, också en väldigt överklig känsla att se vilda schimpanser i verkligheten. Men det häftigaste var inte att se dem, det var att höra dem. Det var inte kamera man skulle ha i den skogen, det var bandspelare. Men det får väl bli nästa gång. På kvällen satt vi i fullmånens sken och tittade ut över sjön. Magiskt.

Vårt sista mål för resan var Murchinson Falls. Även här gjorde vi ett antal game drives, alltså turer ut med bil på morgonen eller kvällen för att titta på djur, och vi såg massor av olika djur. Om en game drive kan räknas som lyckad eller inte beror naturligtvis på vilka djur man får se,

men faktiskt lika mycket på vilka människor man har turen eller oturen att få med sig i bilen. I Murchinson hade jag både min bästa och min sämsta game drive på samma dag.

Vi gjorde två utflykter med båt på Nilen. Massor av flodhästar, krokodiler och fåglar. Vi såg vattenfallet där Nilen med en enorm kraft pressar sig igenom en smal passage i berget. Det var häftigt! Och ännu häftigare blev det när båten stannade vid en klippa som stack upp mitt i floden. Jag fattade först inte varför han stannade båten där mitt i forsen och körde upp bland stenarna, eller ens om det var meningen. Plötsligt såg jag Annelie hoppa iland på klippan (hon är helt galen) så då gjorde jag det också. När man står på en liten sten i en stor fors så är det svårt att avgöra vad som rör sig och vad som står still. Förnuftet säger ju att naturligtvis så är det stenen som är stilla och vattnet som rör sig, men helt säker kan man ju inte vara och lite yr blir man. Annelie höll i mig så att jag inte skulle ramla i. Hon vet hur olycksbenägen jag kan vara ibland. Men det var värt risken. Tråkmånsarna som stannade kvar i båten fattar nog inte vad de missade.

När en fågelskådare åker till Uganda så finns det ett enda skäl till det: träskonäbben. Det är en väldigt sällsynt fågel som bara finns på ett fåtal, svårtillgängliga platser. Många fågelskådare skulle nästan ge vad som helst för att få se den. Jag är inte fågelskådare. Därför känns det lite extra häftigt att just jag har fått se den. Utan att behöva anstränga mig alls. Vi såg den från båten när vi var ute på vår andra tur på Nilen. Jag kunde bara sitta där och fotografera den. Lite löjligt lätt faktiskt.

Något som jag sent kommer att glömma var "flodhästbegravningen" som vi fick bevittna på samma båtutflykt. När vi först åkte förbi så såg vi en döende eller nyligen död flodhäst ligga på stranden och när vi kom tillbaka efter några timmar så var den helt säkert död och de andra flodhästarna hade samlats runt den. Istället för att dyka ner i vattnet när vi kom, vilket flodhästar vanligtvis gör, så stod de kvar på land med sin döda vän. De gick sakta runt den, nosade på den och "gäspade" sådär som flodhästar gör. Man ska visserligen passa sig för att läsa in för mycket av mänskliga känslor i djurs beteende och vi kan ju naturligtvis inte veta vad de tänkte eller kände, men nog verkade det som att de tog ett sista farväl. Vi satt tysta och tittade en stund men sedan åkte vi vidare för det kändes som att vi störde dem.

Så närmade sig resan sitt slut och vi åkte till Entebbe där vi skulle sova den sista natten och nästa morgon var det då dags att sätta sig på planet hemåt. Allt gick bra förutom lite "diskussioner" under hemresan. Så kom jag hem till kylan och snöslasket igen. Genast kändes resan som någonting jag drömt. Men jag har 2600 foton som påminner mig om att jag trots allt har varit där på riktigt.